

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

ப ச வ ந் த ன்
வெண்பாவந்தாதி,
திரு ஊஞ்சல்.

இது,
ஸ்ரீ வ ந் ரு ண் ட ர வ ர் க ள்
மாணாக்கருள் ஒருவரும்,
காணாக்குடி
ராம. கு. ராமநாதச்செட்டியார்
குமாரருமாகிய
சொக்கலிங்கச்செட்டியார்
இ ய ற் றி ய து.

சென்னை:
பிரஸிடென்ஸி அச்சுக்கூடத்தில்
அச்சிடப்பெற்றது.

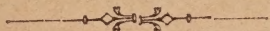
விஸ்வாவசு ஹ்ரு புரட்டாசுமின்.

உ

சிவமயம்.

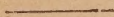
பசுவந்த்வின

வெண்பாவந்தாதி.

காப்பு.

பொன்னுலக முன்னுலகம் போற்றுபசு வந்தனையா
நன்னகரா னந்தவல்லி நாயகற்குப்—பன்னுவெண்பா
வந்தாதி பாட வருளு மொருகோட்டுத்
தந்தா வளத்தினிரு தாள்.

நூல்.

திருமார்பன் வேதந் திகழ்வாயன் நேவர்
பெருமான் முதலிமையோர் பேணி—யொருவாத்
தவமுனிவோர் சூழ்ந்திறைஞ்சத் தண்பசுந்தை மேவுஞ்
சிவனடியே போற்றுகநெஞ் சே. (க)

சேவேறு தேவனே செஞ்சடையாய் நஞ்சடையு
மாவேறு கண்டா மலர்க்கண்டா—சோவேறு
புன்னகையாய் தென்பசுந்தைப் பூரணநா லாரணவிற
கன்னகையா பொன்னிகரங் கா. (உ)

கானமர்பூங் கொன்றைசடைக் கானமர்செம் மேனியசெந்
தேனமர்பூஞ் சோலைதிகழ் தென்பசுந்தை—வானவமுகக்
கண்ணாவான் போற்றுமணி கண்டா கடையேனை
யெண்ணுவா னிற்றுதித்தற் கே. (ந)

ஏதமே செய்தே னிவையெனநாக் கூசுமந்தோ
போதமே லொன்றுமிலாப் பூரியன்யா—னாத்தே
யானந்த வல்லியிடத் தார்பசுந்தை யண்ணலோ
வினந்த விர்த்தா னெனை. (ச)

என்னுரைக்கேன் யாவு மிருந்தாங் குணர்முதல்வா
பொன்னுரைக்கொள் வேணிப் புனிதனே—நின்னிடத்தெ
னார்த்தி யுணர்த்தி யருள்கெனுந்தோ மும்பசுந்தைத்
தீர்த்தனே தீர்த்தருணீ செய். (ரு)

செய்ய சடையானே செம்பவள மேனியனே
வையமரு ளானந்த வல்லியிடத்—தையனே
யேதுறுமோ. வென்றுகவன் நேக்கத்தா னெழைமையா
னேதுதுதி கொள்வா யுவந்து. (சு)

உவகைமிகப் பாலூட் றெநியம மன்னைக்
கவிர்தொழிலே னும்பசுந்தை யண்ணல்—சவலை
மழவுக் கழலு மரபாமல் வாறே
விழைவுற்*றென் பாட்டினையு மேவு. (ஏ)

* விழைவுற்றவென்னும் பெயரொச்சத்தகரந்தொக்கது.

மேவலர்தம் பான்முனிவான் வேறறவன் பாலேத்து
மாவலர்தம் பாலருளா லார்த்தியின்ப—மாவரிமுன்
வண்பதும் வாடன் மலர்த லுறல்போல
வொண்பசுந்தை யான்முன் னுறும்.

(அ)

உறவு முறுதுணையு மோகைசெய்தாய் தந்தை
யறமும் பொருளின்பம் யாவும்—பிறவுமெலாம்
பண்பிசைந்த சான்றோர் பணிந்திறைஞ்ச விற்பருளுந்
தண்பசுந்தைச் சம்புவிரு தாள்.

(க)

தாழ்ந்திலே னன்பொடுநின் றுளிற் றிருக்கோயில்
சூழ்ந்திலே னுவாற் றுதித்திலேன்—போழ்ந்தமதிக்
கோடரத் தானேயென் கோடரத் தென்பசுந்தை
யாடரத் தானே யருள்.

(க௦)

அருளா யுருவா யருவுருவாய் வேதப்
பொருளாய்மெய்ப் போதமாய்ப் போதத்—தெருளாய்ச்
சுயமே யொளிநுஞ் சுடராய் மருவும்
வயமார் பசுந்தையிலெம் மான்.

(க௧)

மாலார் பிறந்தையெனும் வாரியிலாழ்ந் தாயிழையார்
சேலார் விழிவலையிற் சிக்கியே—நூலோது
நன்னெறிச்செல் லாதுலைந்தே னாதனே தென்பசுந்தை
மன்னுமிறை வாவருளு வாய்.

(க௨)

வாயுணையே வாழ்த்த மனமுணையே சிந்திப்ப
வேயுந் தலைதா னிறைஞ்சவே—நீயுயிர்கட்

கீதலுண ராமலந்தோ வேந்திழையார் பாற்பசுந்தை
யாதிடனே சாரு மவை.

(கந)

அவைநிறைந்த கூத்தா வருட்பசுந்தை நாதா
சுவையிடத்தின் மேவிமகிழ் தேவா—நவைநெறியிற்
போதலே யுண்ணமுதாம் புன்மையேற் குன்றுதிநின்
ரோதலே நஞ்சாமந் தோ.

(கச)

அந்தோநா நென்செய்கே னண்ணால் விடமிமையோர்
வந்தோ லிடக்கொண் மணிகண்டா—முந்தாருஞ்
செய்யாத தீமையெலாஞ் செய்புலையேன் நென்பசுந்தை
யையாநா னுய்வதெந்நா னாம்.

(கரு)

ஆமோ வெனக்கு னருளென்று நைந்துமனம்
வேமோர்கா லவ்வுணர்வை வேல்விழியார்—தீமோக
மாவா மறைப்ப வயர்ந்ததுவா கின்றேன்மா
தேவா பசுந்தையமு தே.

(கக)

அமுதா யமுதி னருஞ்சுவையா யன்பர்
சமுதாய முண்ணத் தகுவோய்—குமுதவாய்
வெற்பவையன் பொற்பாவை மேவும் பசுந்தைநக
ரிற்பரனே யற்புதவெற் கே.

(கங)

கேதமிக வாமென்ப கேட்டிருந்து மந்தோபுன்
மாதர்முலைக் குன்றேறி மாழ்கின்றே—ஓதனே
தென்பசுந்தை வாண சிவனே சிவையாகா
வென்புகுமோ நாயேற் கினி.

(கஅ)

இனியோர் புகலுண்டென் றெண்ணுகிழ்பே னல்லேன்
 தனியே பசுவந் தனைமா—முனியே
 முனியேலென் றீமை முனியேழையந்தோ
 பனியேய் மலைமகளன் பா.

(கக)

பாவானின் பாதம் பரவுந் தரமற்பேன்
 பாவாணர் போற்றும் படிவினவி—நாவாற்
 றுதிபோலத் தென்பசுந்தைத் தூயோனே நாயேன்
 மதிபோன வாபோற்று வல்.

(உ௦)

வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கா லெனனின் பா
 லல்லான்மற் றியார்பாலா மண்ணலே—வில்லாருந்
 தென்பசுந்தை வாழ்வே சிறுமுனிவற் கீரொட்டான்
 டென்பதன்று மாற்றினை நீ யே.

(உ௧)

ஏனோ வுணரா தெரிநரகிற் சீவர்பலர்
 தானேவிழந் தெய்க்கின்றார் தானுவே—வானோர்கள்
 போற்றும் பசுந்தைப் புராந்தகா நீயெவர்க்கு
 மாற்றும் மருள்பொதுவா னல்.

(உ௨)

*ஆவிபொது வேனுமுட மானோர் துணையின்றி
 மேவியுண மாட்டா விதமேபோ—னீவிழைந்தெம்
 கூட்டினு லன்றி யுணும்வலியில் லேன்பசுந்தை
 நாட்டினு யாரருணீ நல்கு.

(உ௩)

நவையென் பனவெல்லா நாடிச்செய் தீயேன்
சுவையன்பின் வாழிடத்தாய் தேவே—யவையின்க
ணின்ருடி தென்பகந்தை நேசா கயிலேசா
வென்றா தரிப்பா யெனை.

(௨௪)

எனை யுணர்த்தினால் யானுணர்வே னன்றி
நீனையா னுணரு நிலையே—தனையே
பசுவந் தனையாள் பரமா திரமா
விசுவந் தனையார்வாழ் வே.

(௨௫)

வேயனைய தோளார் விழிவலையி லார்த்தாசைப்
பாய கடற்குட் பந்திமுலை—யாயமலை
யாலமுத்த நைந்தாங் கலைந்தே னருள்பகந்தைச்
சூலயிற்கை யாய்தாட் டினே.

(௨௬)

துணையாவைந் தக்கரமே சொல்லுமா சொல்லி
யிணையாருங் கண்டிகைநீ றென்று—மணிவார்தம்
பாதமுடிக் கொண்டோரோ பண்பார் பகந்தைமுக்க
ணதியடிக் கீழின்பத் தார்.

(௨௭)

ஆரே வினைதபுத்தெ மார்த்தியறத் தென்பகந்தைப்
போரேற்றான் றுளிற் புணர்ப்பொன—ஆரூர்தோ
ரோடியுண ராதந்தோ வொண்டொடியார் தொண்டொடியாய்
நெடியினைத் தாய்மனமே நீ,

(௨௮)

நீகேண் மடநெஞ்சே நிச்சயமின் னூர்திறத்திற்
போகே விடர்முழுதும் பூட்டுமது—பாகே

வெண்பாவந்தாதி.

௭

மலைமொழியா னந்தவல்லி வாமன் பசுந்தைத்
தலைவனடி யார்திறமே சார்.

(௨௯)

சார்ந்தார் பவந்தொலைக்குந் தண்பதுமத் தாணிழற்கீ
ழார்ந்தேயு மின்பமய மாக்குமதி—சேர்ந்தாருஞ்
செஞ்சடையான் றென்பசுந்தைத் தேவனென்றோர்ந் தாயநெறி
நெஞ்சடையா யாதுன் னிலை,

(௩௦)

நிலையாயுன் சேவடியி னெஞ்சமுந்தா தந்தோ
வலையாரு மோதியர்தொண் டாற்றி—யுலவாகி
யெந்நாளு மோடி யினைதலழ கோபசுந்தை
யென்னுதா நின்னடிமை யான்,

(௩௧)

யாவையுநின் னுணையன்றி யாதுஞ் சலியாவென்
றோவறமெய்ந் நூலோது மொண்பசுந்தை—மேவரனே
முக்கண்ணு மொய்குழலார் முன்மருவா தென்மனநின்
பக்கமுறச் செய்யாய் பரிந்து,

(௩௨)

பரிவேதம் மாருருவாம் பாங்குடையார் காண்பார்
பரிவேத மாஜர் பரணை—பரிவேத
னாதியருங் காண ரருட்பசுந்தை யானைநெஞ்சே
நீதியிதை யோர்ந்துணர்வாய் நீ,

(௩௩)

நீயே தவமுடையை நீயே யருளுடையை
நீயேமெய்ஞ் ஞான நிறைவுடையை—நீயேபே
ரின்புடையை போற்று மெழிற்பசுந்தை யான்றானை
யன்புடையை போற்றுவையா னால்,

(௩௪)

ஆனார் கொடியா யருளுருவோர் பாக் கொடியாய்
மாணர் கரத்தாய் மலர்கரத்தாய்—வானோர்க
ளாற்றும் பணியா யணியும் பணியாய்நீ
போற்றும் பசுந்தை புரம்.

(௩௫)

புரமூன் மெரித்தாய்மூன் புன்னகையாற் காமன்
புரமூன்று பார்வையாற் போக்கும்—பரமூன்று
மாமலமும் வீட்டும் வகைபசுந்தை நாதாகை
யாமலகம் போற்றேற்று வாய்.

(௩௬)

ஆயே யெனையுணர்த்து மத்தனே தென்பசுந்தை
வாயே யனவரத மன்னிவாழ்—தூயோனே
முக்கணக்க வக்கரைக்கொண் முத்தநித்த பெத்தமுத்தி
யக்கணக்கெ னெற்குணர்த்தி யாள்.

(௩௭)

ஆளும் பதமெனக்கின் றுயினுநின் னாரருட்கெந்
நாளும் பதம்பசுந்தை நாதாவெண்—டோளு
மதிமுடியு மாமிடறும் வார்கழலுங் காட்டி
யெதிருறுவாய் தேகாந்தத் தில்.

(௩௮)

இல்லா விடையா ரிடைமயக்குற் மெந்நாளு
நல்லானே நானுலேதன் னாயமோ—வல்லானே
ஞென்றுடையாய் நின்றுடையா தோதுபுலிப் பாதர்பணி
மன்றுடையாய் நன்றருளு வாய்.

(௩௯)

வாயே மனமே வபுவேயென் றிம்மூன்மெந்
தாயே னினதிடையே சார்ந்துநித்ப—நாயேற்

வெண்பாவந்தாதி.

கூ

கிருவினையொப் பாக விருண்மலவீ நேக
வருள்பசுந்தை வாழ்வேய ரா.

(ச௦)

அரனே யமுதே யழகா குழகா
வரனே பசுந்தை வரதா—பரனே
யுரகா வரண வுமைமா திடையே
விரகா வரண விழை.

(ச௧)

விழைவா யரனே விழைந்தா லடியே
னழகா வுனதா ளயனோ—னெழிலார்
வடவா லிடையார் மௌன பசுந்தை
யிடமா யமர்வா யெனே.

(ச௨)

எனே த்துயருந் தீர்த்தா ளெழிற்பசுந்தை நாதா
நினே த்துதிக்க நானுணரா நீசன்—பினே த்துதிக்கப்
பண்ணுவதுன் பாரமே பாவினேயெந் கின்பருள
வெண்ணுவது முன்பார மே.

(ச௩)

ஏதந் தருபவத்துந் மெய்த்தே னெறுழ்மறவீ
தீதந் தெனையலைப்பச் சேர்ந்திடுமப்—போதந்தோ
வென்செய்கேன் மென்பசுந்தை யீசா கயிலேசா
தஞ்செனக்கா ரஞ்சலெனச் சார்.

(ச௪)

சாரங்க வம்பகத்தார் சைலமக ளாரொருபாற்
சாரங்க வம்பகத்தார் தண்பதுமன்—சாரங்கச்
செங்கரனேர் காணுச் சிலம்படியாய் தென்பசுந்தைச்
சங்கரனே நின்றான் சரண்.

(ச௫)

சரவணத்தன் காழிவரு சம்பந்தன் றுதை
யரவணத்தன் மேனிக் கணியாச்—சிரவணத்த
நான்மறையோர் வாழ்பசுந்தை நாதன் பதமனமுன்
பான்மறையா தாரும்வகை பார்.

(சக)

பார்த்திலையர் தோவுற்றுப் பாழ்மனமே பெங்குறுநிற்
கேர்த்தவளஞ் சால்பசுந்தை யீசனன்ன—ளோர்த்துணர்மெய்ஞ்
ஞானமய வாசீசர் நன்முடியி னல்லுரிற்
றுனருளிச் சூட்டுமலர்த் தாள்.

(சஎ)

தாழ்மதிநீ தென்பசுந்தைச் சங்கரனைத் தற்பரனைப்
போழ்மதியார் வேணியனைப் பூணியனைப்---பாழ்மதிசே
ராதனையு மாட்கொணம்பி யாரூரற் கன்றுசென்ற
தூதனைநெஞ் சேயெப்போ தும்.

(சஅ)

துங்கமறை வேதியனாய்த் தூயதிரு வாசகத்தை
யங்கணுகி வாதபுரி யண்ணல்பாற்—செங்கரங்கள்
சேப்பவெழு தும்பசுந்தைச் சிற்பரன்றோ னேநம்மைக்
காப்பதலா லுண்டோ கதி.

(சக)

கதிர்முடிவேந் தெண்கண்ணன் கண்ணனீவர் தாம்வாழ்
பதிமுழுதாண் டின்பம் பருகி—யதிலுவர்ப்புற்
றுசனையத் தானவனே யாதிரெஞ்சே தென்பசுந்தை
யீசனையே பேசினையா யில்.

(ந௦)

இல்லாளாய்ப் பாணமா யேறுமாய் நிற்கியைந்த
தல்லானே மால்பசுந்தை நாதனே—யெல்லாமாய்

நின்ற யவற்கொளித்து நேடியலை வானின்று
யென்று லெமர்கதிமற் றென்.

(ருக)

என்ன யகனே யெனையருளா னந்தவல்லி
தன்ன யகனே தகுமிமையோர்—நன்ன
யகனே பசுந்தை யமுதே நுதலம்
பகனே யருணைக்கம் பண்.

(ருஉ)

பண்ணமரும் வேதம் பயில்வாயான் றென்பசுந்தை
யண்ணலருள் பெற்று ரடியார்க்கு—விண்ணமரு
மாலம் புயனெடுமால் வாழ்பதமெல் லாஞ்சிறுகாற்
காலுந் துரும்பைநிக ராம்.

(ருங)

ஆகும் பொருள்பசுந்தை யம்மான்றூண் மற்றெல்லா
மேகும் பொருளென் றினிதுணர்வி—வேக
மவனடியார்ச் சார்ந்தே யவரோவல் செய்யு
மவரிடையல் லாலெவர்பா லாம்.

(ருச)

ஆனே றுடையா யருளுருவி லாசையெட்டுந்
தானே றுடையாய் சடையானே—வானேறும்
பைம்பொழிதே னூற்றும் பசுவந் தனைநகரத்
தெம்பெரும தம்பநின்று னே.

(ருரு)

ஏதப் பவக்கடல்வீழ்ந் திச்சையெனு முட்சுறவ
மோதத் திராமாதர் முன்னமிழ்த்த—மாதத்தி
லுற்றேற்கிப் போதே யொளிர்பசுந்தை யெம்மானே
சற்றேனு நின்னருளைத் தா.

(ருசு)

தான நிறைபொறைமை சான்றாண்மை சத்தியமுன்
 னானவெலாந் தென்பசுந்தை யம்மானே—நீநவிலு
 மாரருளா லாமென் றருமறைமுன் னோதவுமென்
 றேரகிலார் மூடர் சிலர்.

(௧௭)

சில்லரிக்கட் டேமொழிப்பூந் தேங்கோதைப் பூங்கொங்கை
 வல்லமைத்தோ ளானந்த வல்லியிடம்—புல்லவமர்
 தென்பசுந்தை நாதா சிறியேற்குன் றுளன்றி
 யென்புகன்முற் றோர்ந்தா யிசை.

(௧௮)

இசையுலகெ லாஞ்சு மெழிற்பசுந்தை நாதா
 நசைமுனிவொன் றில்லாத நம்பா—மிசைவிண்மதிப்
 பிஞ்சக் கரவுடையாய் பேதையேன் மேதையுற
 நெஞ்சக் கரவுடையாய் நீ.

(௧௯)

நீயேயெல் லாமாகி நின்றா யெனையளித்த
 தாயே பசுவந் தனையமருந்—தூயோனே
 யொன்றுநீ யல்லையுனை பன்றியிலே யொன்றுமெனி
 னன்றுணர்வ தெவ்வாறு நான்.

(௨௦)

நானே லடியவனென் னாயகனீ யீதுண்மை
 மானேய் கரத்தபசு வந்தனையெம்—மானே
 மருள்புரிவா யில்புகுந்து மாழாதுன் றுளே
 யருள்புரிவா யீதென் னவா.

(௨௧)

அவனே யவளதுவென் றுமுணர்வு நீத்தெம்
 பவனே யெமையாள் பசுந்தைச்—சிவனே

வெண்பாவந்தாதி.

கந.

பரமா சிவோகமா பாவனையுந் நென்றுந்
திரமாகும் பேற்றருளிச் செய்.

(கூஉ)

செய்யனே பொன்மேனிச் செல்வனே யென்னுரிமை
யையனே தென்பசுந்தை யண்ணலே—பொய்யனேன்
பொய்மாதர் வாஞ்சைப் புனாநெறிச்செல் லாதருணி
செய்மாதர்ச் சைவச் செலவு.

(கூஊ)

செல்லார் பொழிற்பசுந்தைச் செஞ்சடையா நெல்லாமும்
வல்லா நெமையாளு மாதேவன்—புல்லா
ரரணங்கண் மூன்றெரித்த வண்ணரு ளன்றி
யரணம்வே றுண்டோ வறை.

(கூச)

ஆறையுண்டு மொத்துண் டவாசித் திசையான்
கறையுண்ட வேலாற் கவலேல்—பிறையுண்ட
வேணியான் பாதமே மென்மலரா லர்ச்சிப்பாய்
பாணியாய் நெஞ்சே பணி.

(கூந)

பணிகொண்ட வேணிப் பசுவந் தனையான்
பணிகொண்ட சென்னியராய்ப் பாரிற்—கணிகொண்ட
மெய்யடியா ரேவறரும் வேண்டுவநெஞ் சீதுன்பால்
வையடியா ரின்பும் வரும்.

(கூக)

வரைவில்லான் நென்பசுந்தை வாணனடி யார்க்கு
வரைவில்லா தீயும் வரத—னாவில்லா
ரோறுடையான் சேகரமே விந்துடையான் சேவடியே
தேறுடையா ரொம்முடைய தே.

(கூ௭)

தேவனே தென்பசுந்தைச் செல்வனே நால்வரூட்
பாவனே யாதிப் பழமறைசொ—னுவனே
மாதேவா வானந்த வல்விபங்கா வென்றுநெஞ்சே
போதோவா தென்றும் புகல்.

(சுஅ)

புகலாநின் றுளே புகுந்தடியே னென்று
மகலா தடைந்தே நரனே—மிகலாருந்
தென்பசுந்தை வாணு திருவுளம் தென்றறியே
னென்பெறினு நின்கருணை யே.

(சுஆ)

ஏவந் துயிலு மிரதமசை வில்லதுகைச்
சாவங்கன் மேற்கிழக்கிற் றுன்மாறிப்—போவதுரு
டென்பசுந்தை வாணு திரிபுரத்தை நீதுணையா
யென்பொருந்த வென்றா யிசை.

(எ0)

இசையார் பசுந்தையம் மொம்மானே வானோர்
நசையார வந்திதைஞ்சு நாதா—மிசையாருந்
தண்மதியாய் நாயேனைச் சார்மலத்தி னுற்றறனைத்
தண்மதியா னிற்றொழுவே தா.

(எக)

தானேவந் தென்னைநீ தாங்கினு லல்லாலெம்
மானேயான் போதும் வலியில்லேன்—தேனேயும்
பூம்பொழில்சூழ் தென்பசுந்தைப் புண்ணியா கண்ணியா
வோம்புமதி வேணியெந்தா யோ.

(எஉ)

ஓதியா யோதி யுணர்பொருளா யுய்த்துணரு
நீதியாய்க் காண்பானாய் நேரிலருஞ்—சோதியா

வெண்பாவந்தாதி.

கரு

வின்னும் பரவெளியா யேய்ந்து மெமக்கிரங்கி
மன்னும் பசுந்தையிலெம் மான்.

(௭௩)

மானே விழிகண் மடமயிலே சாயனறுந்
தேனே மொழியென்று சேயிழையார்—பானாளு
மோடுமட நெஞ்சே யொருகணமே னும்பசுந்தை
யாடுமிறை பாதநினை யாய்.

(௭௪)

ஆயிழையார் தம்பா லடைவே யருஞ்சுகமென்
ரோய்வறநீ யென்று முலைந்தாயே—பேய்மனமே
துன்பல்லா லின்பெட் டிணையளவுங் கண்டாயோ
தென்பசுந்தை யான்றாளே சேர்.

(௭௫)

சேரார் புரத்தைச் சிரித்தெரித்த தேவேசன்
பாராய்நஞ் சஞ்சிதத்தைப் பார்த்தெரிப்பான்—கூரா
திருவினைமா மாயை யிருளும் பசுந்தை
யொருவனையே நெஞ்சன்பா லூன்று.

(௭௬)

ஊனந் தவிர்த்தே யுதவுரித்தி யானந்த
மானந்த வல்லியிடத் தண்ணலவன்—ஞானந்த
மத்தியமுன் னில்லான் வரதன் பசுந்தையர
னித்தியமு நெஞ்சே நினை.

(௭௭)

நிணையா னறவுணர்த்தி நின்ற ணிழல்சேர்த்
தெனையாள் பசுந்தைநக ரொந்தா—யனையாக
வானந் தரணியர மற்றெல்லாந் தந்தருளு
மானந்த வல்லிபா கா.

(௭௮)

பாகனே வேதப் பரியூருந் தென்பசுந்தை
யேகனே வேணி யிடைநான்து—மேகனே
நீல மணிமிடற்றாய் நின்மலா வென்மனந்தான்
சாலவுனை யுன்னுநெறி தா.

(௭௯)

தாரணியெ லாஞ்சூழந் தண்பசுந்தை யாயிதழித்
தாரணியுஞ் செஞ்சடையாய் தாணுவே—நாரணியும்
பூமலை வாகா பொருந்த வருணினக்கே
பாமலை சூட்டும் பணி.

(௮௦)

பணிகொண் டெனையான் பசுவந் தனையான்
பணிகொண்ட வேணிப் பரமன்—மணிகொண்ட
கண்டத்தா னண்டத்தார் காதரந்தீர்த் தாதரித்தான்
வண்டத்தா ரார்பதமே வாழ்த்து.

(௮௧)

வாழ்வாரு மெவ்வுலகும் வந்திப்பக் கைகிரித்துத்
தாழ்வாருந் தென்பசுந்தைச் சங்கரனைப்—போழ்வானத்
திந்தமரும் வேணியனை யெம்மானை யிசனைவாழ்த்
தந்தமுள்ளா ரோத்தா தவர்.

(௮௨)

ஆவமாக நாள்கழித்தே னந்தோவம் மட்டோ
வெவமே பலபுரிந்தே னேழை—சிவனே
பசுந்தையாய் மற்றெனக்கோர் பற்றிலே னுள்ளங்
கசுந்தையா நீசெயருட் கண்.

(௮௩)

கண்ணார் நுதலோய் கனமாருங் கண்டத்தோய்
பண்ணாரும் வேதப் பசுந்தையோய்—தண்ணார்

வெண்பாவந்தாதி.

கன

கடியேற்குஞ் சம்மியா கம்மேற்கும் வேணி
யடியேற்குன் றுளே யரண்.

(அச)

அரணமோர் மூன்று மசித்து நசித்துஞ்
சரணளித்தம் மூவளையுந் தாங்கிப்—புரண
வருட்டி. றந்தேற் றும்பசுந்தை யண்ணலார் தாளெம்
மருட்டி. றநோய் மாற்று மருந்து.

(அரு)

மருந்தாகி மந்திரமாய் மற்றவுமா யன்பர்
பெருந்தாபந் தீர்த்தருளும் பெம்மான்—விருந்தாக
விண்ணோ ரமுதுண்ண வேலைவிட மார்பசுந்தைக்
கண்ணான் றுளே கதி.

(அசு)

கதியாவு முன்றன் கழலையென் றோர்ந்தா
ரிதயாலே யத்தமரு மெந்தாய்—மதியாருஞ்
செஞ்சடையாய் தென்பசுந்தைத் தேவனே நின்ருளே
தஞ்சடைவா யென்றொருகாற் சாற்று.

(அஎ)

சாற்றுகினும் வாவென்று சாராமற் றள்ளியெனைக்
கூற்றினுக்கா ளாகக் கொடுக்கினும்வெள்—ளேற்றவநீ
யாட்டுமா றன்றி யசைவுண்டோ தென்பசுந்தை
நாட்டதுத லானே நவில்.

(அஅ)

நவையே யெனக்குறவா ஞானம் பகையா
மெவமாருந் தீமைகண்மற் றெல்லா—நவமா
ரணிகலனாந் தென்பசுந்தை யண்ணலிக் கோட்டந்
தணிகலனா னுய்வதென்றோ தான்.

(அக)

தானந் தவம்யோகஞ் சாந்தஞ் சிவதரும
 ஞானந் தபையருண்மெய் நற்குணமுன்—ஞானவெலார்
 தென்பசுந்தை வாணன் திருவடியிற் றுழந்தேத்து
 மன்பிசைந்தார்க் குன்பொருளே யாம். (கூ௦)

ஆசையென்றாய் தந்தை யழுக்கா றுறவுவஞ்ச
 மோசமெலார் தோழர் முழுமுட—நேசனந்தோ
 வைம்பா தகமகா ரண்ணுலோ தென்பசுந்தை
 நம்பானே யுய்வதென்றோ நான். (கூ௧)

நாரியர்மைத் தாராயினி னுன்பிணியுந் தந்தோவப்
 பாரியகொங் கைப்பொருப்பிற் பாய்ந்திடறி—வீரியம்போய்ப்
 பாழ்ங்குழியில் வீழ்ந்தேன் பசுவந் தனையானே
 வாழ்ந்துயர வீடேற்று வாய். (கூ௨)

வாயில் விடைய வழிபுகவென் மான்மனமங்
 கோய்விலா தோட ஷ்ணமறந்தேன்—பேயனேன்
 றீயனேன் பேதையேன் செய்வதறி யேன்பசுந்தை
 நாயனே நானுணர்வா னல்கு. (கூ௩)

நல்லார் தொழும்பரனே நாதாமெய்ப் போதாவின்
 செல்லார் பொழிற்பசுந்தைத் தேவேசா—வல்லார்
 மிடறுடையாய் செஞ்சடையாய் வெள்ளிடையா யென்றுன்
 படறுடையாய் நல்கா யருள். (கூ௪)

அருள்காட்டுங் கண்டி யானே பதியார்
 தெருள்காட்டிம் பூதி சிவமெய்ப்—பொருள்காட்டு

மைஞ்செழுத்தே சார்வா யடியேன் பசுந்தையோய்
நெஞ்சழுத்தி யுய்வா னினை. (௯௫)

நின்னையே போற்றுகிற்பார் நெஞ்சகந்தோய் தென்பசுந்தை
யன்னையே யென்னையுணர்த் தையனே—மின்னையோர்
பால்வைத்தோய் மும்மலமும் பாற்றுதற்கென் சென்னியினின்
கால்வைத்த லென்றருளிக் காண். (௯௬)

காணார் பசுந்தையிலெங் கண்ணுதன்முன் பண்ணுதலைக்
காணார் தமக்குறுதி காணாரோ—காணுயென்
கன்னெஞ்சே வன்னஞ்சார் கண்டத்தான் ரெண்டைத்தான்
முன்னஞ்சார் கின்னஞ்சா முன். (௯௭)

முன்னவனே தென்பசுந்தை முக்கண்ணு செக்கண்ணு
னென்னவனே யென்றிறைஞ்ச மெந்ததின்சீர்—பன்னவனே
கந்நாவுங் காணவனே கங்கண்ணும் பெற்றாலு
மென்னார்வந் தானடங்கா தே. (௯௮)

தேயமெலாம் பாயபுகழ்த் தென்பசுந்தை வாயமரு
நாயகனை மாயவனை நான்முகனை—யேயிருபாற்
கொண்டவனை மிண்டகமே கோற்றொடியா னந்தவல்லி
வண்டவனைக் கண்டவணீ வாழ்த்து. (௯௯)

வாழ்த்துவதுன் மெய்ப்புகழே வந்திப்ப துன்பதமே
யாழ்த்துவதென் றீனையே யாகவருள்—சூழ்த்து
மறியேற்குங் கையாய் வளர்பசுந்தை வாழ்வே
சிறியேற்கு ஞானத் திரு. (௧௦௦)

வாழி.

கார்வாழி யந்தணர்யா கம்வாழி புரவலர்கோ
னோர்வாழி பிறங்குசைவ நெறிவாழி தென்பகந்தை
யூர்வாழி கைலேசனுடங்கமரா னந்தவல்லி
பேர்வாழி நீறுமணி பேணடியார் குலம்வாழி.

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

பசுவந்தவின
திருவூசல்.

காப்பு.

மாமேவு மலரோதி மஞ்சார் வாவி
மல்குபசு வந்தனையூர் வயங்க வாழு
நாமேவு மானந்த வல்லி பாக
நயந்தமருங் கைலாய நாதர் மேவும்
பூமேவு திருவூச லாடற் போதம்
புணர்த்தளவிங் கொருதமியேன் புகன்று பாடத்
காமேவு மொருகோட்டுக் கற்ப கத்தின்
கருணைபொழி தருமவர்த்தாள் காப்ப தாமே.

நூல்.

பூமேவு நால்வேதம் விட்ட மாகப்
பொருண்மேவு முபநிடதந் தாம்ப தாக
நாமேவு மாறங்கங் கால்க ளாக
நலமேவுஞ் சிவாகமஞ்சூழ் சட்ட மாகத்

தேமேவுஞ் சரியாதி பலகை யாகச்
 சிவமேவும் பரஞானம் பீட மாகக்
 காமேவும் பசுந்தையிலா னந்த வல்லி
 கைலாய நாதரோ யாடி ஞ்சல்.

(க)

செம்பவளம் விட்டந்தூண் வயிரந் தாம்பு
 செறிதரளஞ் சேர்பலகை திகழ்கோ மேத
 மம்புருட ராகம்போ திகைகா னீல
 மணிகொடுங்கை மரகதமே வால வாயம்
 பம்பியொளிர் விடங்கமா ணிக்கந் தூபி
 பயிலிவையெண் டிக்குமொளி பரப்ப வாவித்
 கம்பிசைகூர் பசுந்தையிலா னந்த வல்லி
 கைலாய நாதரோ யாடி ஞ்சல்.

(உ)

முற்றுணர்வோன் றன்வயத்தன் வரம்பி லின்பன்
 முதிர்ந்திடுபே ரருளாள னளவி லாற்றல்
 பெற்றுடையா னியல்பானே பாச நீக்கப்
 பெற்றியினுன் றென்பசுந்தைப் பெருமா னென்றே
 சொற்றிடுநான் மறைமுடிவை யுள்ள வாறே
 துளக்கமற விளக்கமுறத் துணிந்து வாய்மை
 கற்றுணர்வோர் தாம்புகலா னந்த வல்லி
 கைலாய நாதரோ யாடி ஞ்சல்.

(ஈ)

நாட்டுறுநித் தியவியா பகமுன் னாய
 நலம்பெற்றி மலம்புணர நாதி யாலே

வாட்டமுதீஇச் சார்ந்ததுவாய் மயங்கி னாய்நீ
மலமன்று சித்துருவாய் வயங்கு சீவன்
பூட்டுமுணர் வானமையோர்ந் துனது போதம்
பொன்றிடுமின் பொன்றுகெனப் புகன்று வாய்மை
காட்டுபசு வந்தனையா னந்த வல்லி
கைலாய நாதரோ யாமி ஞ்சல்.

(ச)

அரியயன்மான் முதலிமையோர் செயமுன் சோத்த
மமர்ந்துபு வ னேசர்திரண் டன்பி னேத்தப்
புரிபு வன மெலாஞ்சூழ்ந்து சென்னி தாழ்த்தப்
புரிதவமா முனிவர்குழா முன்னி வாழ்த்த
விருவருமின் னிசைபாட மகளி ராட
வின்னியமெண் டிசைமூட விற்பங் கூடக்
கருணைபொழி பசுந்தையிலா னந்த வல்லி
கைலாய நாதரோ யாமி ஞ்சல்.

(ரு)

பூதபதி பினுகிரா பாவி சூலி
புராந்தகன்மா தவநயனம் புயத்த பாதன்
மாதவன்மா கேச்சுரனு மாத வன்றான்
மாதேவன் மதிவேணி வாம தேவ
னாதிசிவன் விசுவேச னீல கண்ட
னரன்சம்பு சங்கரனென் றன்ப ரேத்திக்
காதன்மிரு பசுந்தையிலா னந்த வல்லி
கைலாய நாதரோ யாமி ஞ்சல்.

(சு)

தடமேதி கடலார்வா னென்னப் போந்து
 தானுழக்க மீனுகண்டு தாழை சாயப்
 புடைமோதி முப்புடைக்காய் முதுகு றைப்பப்
 போகட்டு வெருண்டோடப் புரிந்த தொன்றோ
 விடியாதி யின்றிமுகின் மழையும் பெய்வித்
 தின்பொடுவா முகழிசூழ்ந் திலங்கு வான்சேர்
 கடியாரற் பசுந்தையிலா னந்த வல்லி
 கைலாய நாதரே யாடி ஞ்சல்.

(எ)

பொருவரிய நால்வேத சிவாக மங்கள்
 புராணமிதி காசமுதற் புகலு மோதை
 யரியதமிழ் மறைபோத மாதி யோதை
 யாயிழையா ராடன்முழ வரங்கி னோதை
 யிரதகய துரகாதி யியலு மோதை
 யெழுகடலோ வெழுமுகிலோ வென்ன வாணோர்
 கருதுபசு வந்தனையா னந்த வல்லி
 கைலாய நாதரே யாடி ஞ்சல்.

(அ)

தாத்துவிக மாதிரெஃஇத் தம்மை யோர்ந்து
 தற்போதங் கழன்றொழியுந் ததிய ராய
 மாத்தகுசீர் மகார்கடமை யருணீ ராட்டி
 மலங்கழுவி நலங்கொளுவி மாளு தென்று
 மார்த்திபே ரின்பாய தொட்டி லேற்றி
 யாட்டியவர் தாமாம்வாழ் வளிக்கும் வாய்மை

காத்தருள்வான் பகந்தையிலா னந்த வல்லி
கைலாய நாதரோ யாடி ரூசல்.

(௯)

தோமகலு மன்பொடுமுன் பிறைஞ்சி வேட்ட
தொண்டர்குழா மிண்டுபவத் துன்பை வீட்டத்
தாமரைமே னுமகண்முன் சுருதி கூட்டச்
சதுமுகனின் னிசைவினை தடவி மீட்டப்
பாமருமெய்ப் புலவர்களுத் துதிகள் காட்டப்
பரவுமனின் திதைமுதலோர் பாடி யாட்டக்
காமர்பசு வந்தனையா னந்த வல்லி
கைலாய நாதரோ யாடி ரூசல்.

(௧௦)

வேதசிவா கமங்களவற் றறங்கள் வாழ
விண்பெயலின் வண்பயன்மேன் மேலும் வாழப்
பூதிமுத லாஞ்சிவசா தனங்கள் வாழப்
பூண்டொழுகு மெய்யடியார் பொலிந்து வாழ
நீதிபசு வந்தனையூர் நிலவி வாழ
நிகேதனம் தங்கமொடு நிரம்பி வாழக்
காதலருள் புரிந்திடுமா னந்த வல்லி
கைலாய நாதரோ யாடி ரூசல்.

(௧௧)

முற்றிற்று.

